ΙΩΑΝ. Α. ΖΗΡΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

8'

(Συνέχεια)

Ὁ χειμῶνας ἤδη εἶχε παρέλθει, τὰ ὁλοσκότεινα σύννεφα ποῦ ἄλλοτε σκέπαζαν τὸν ὁρίζοντα, διελύθησαν πλέον καὶ ὁ οὐρανὸς καταγάλανος μειδιᾶ πρὸς τὴ χλοΐζουσα φύσι, διασχιζόμενος ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἀπὸ τὰ καλλικέλαδα πουλιὰ τὰ ὁποῖα ἠσχολοῦντο μὲ τὴν ἐπισκευὴν τῶν φωλεῶν των τὰς ὁποίας παρέσυρε τὸ ὁρμητικὸν ρεῦμα τῶν ὠρυομένων ἀνέμων. Ἡ θάλασσα ἡ ὁποία ἄλλοτε ὠγκοῦτο εἰς πελώρια κι' ἀφροστεφανωμένα κύματα τώρα μόλις ρυτιδοῦται ἀπὸ τὸ δροσερὸ μπάτη ἀφίνοντας, ἕναν ὑπόκωφο φλοίσβημα μὲ τὰ διάπυρα φιλήματα ποῦ ἔδινε τὸ κῦμα στὴν κρυσταλένια ἀμμουδιά. Μέσ' τἀνθισμένα περιβόλια ποῦ τὰ μῦρα τους, σκορπιῶνται στὴν ἀτμόσφαιρα πεντάμορφες παρθένες ζευγαρομένες πλέκανε στεφάνια γιὰ τὰ μεταξότριχα μαλλιὰ τους, παίζουν πηδοῦν, ἀγκαλιαζονται φιλιοῦνται πρὶν περάσῃ ἡ ἄνοιξι καὶ ἄγριος καταφθάσῃ πάλι ὁ ἄγριος χειμῶνας.

Ὁμοῦ μὲ τὴ καιρικὴ αὐτὴ μεταβολὴ, μετεβλήθη κι' ὁ Ντιντῆς κι' ἀτὸ τὸ χεῖλος τοῦ τάφου ποῦ βρίσκετο ἀνέζησε ὅταν ἔμαθε τὴν ἀνέλπιστη πρόσκλησι τῆς Λίνας. Ἀπὸ τὴ μεγάλη του ἀγάπη εἶχε μεταβληθῆ τόσον ποῦ κατήντησε ἐνιελῶς ἀγνώριστος, τὰ μάτια του, τὰ παιδικὰ ἐκεῖνα μάτια ποῦ ἄλλοτε πετοῦσαν φλόγες, ἦσαν χωμένα τώρα βαθειὰ στὶς κόγχες τους καὶ μιὰ κιτρινάδα, σημάδι τοῦ μεγάλου του πόνου, εἶχε χυθῆ σ' ὅλο του τὸ πρόσωπο, φαινότανε σὰν νἄχε προσβληθῆ ἀπὸ τὴν ἐπάρατη ἐκείνη ἀρρώστια καὶ μάλιστα σὰν νὰ εἶχε φθάσει στὸ τρίτο στάδιο της. Σ' τὸ ἄκουσμα λοιπὸν ὅτι τὸν ζητάει ἡ Λίνα πέταξε ὁλόκληρος ἀπὸ τὴ χαρὰ του καὶ ἔτρεξε νὰ φθάσῃ σ'τὸ τόπο τῆς συνεντεύξεως πρὶν ἔλθῃ ἡ κατάλληλη ὥρα. Ἀφοῦ δὲν εἶδεν κανένα στὸ μέρος ἐκεῖνο, συμβουλεύθηκε τὸ ρολῶγι του καὶ ξαπλώθηκε, σάν ἀναίσθητος πλάϊ ἀπ' ἕνα βράχο ποῦ ὑπερήφανα ἐδέσποζε σ' τὴν ἀκρογιαλιά. Ἀπὸ τὴ μεγάλη του συγκίνησι ἠσθάνετο μιὰ φοβερὴ κομμάρα σ'τὰ πόδια του· τὸ σῶμα του ἔτρεμε ὁλόκληρο σάν φύλλο δένδρου σ'τὸ ἐλαφρὸ τ' ἀνέμου φύσημα. Εἶχε ὅμως δίκηο, γιατὶ ἦταν ἡ πρώτη συνέντευξις μαζὺ της κατόπιν τόσων μηνῶν βάσανων καὶ ταλαιπωριῶν τὰς ὁποίας ὁ δυστυχὴς Ντινὴς ὑπέφερε ἀγογγύστως χάριν τοῦ ἰδανικοῦ ἔρωτὸς του, ὅστις παρ' ὀλίγον νὰ τοῦ στοιχίσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν του ἂν δὲν ἠπέκυπτε ἡ Λίνα.

Περίμενε, περίμενε ἀλλ' ἡ Λίνα τὸ ἴνδαλμα αὐτὸ τῆς καρδιᾶς του πουθενὰ δὲν ἐφαίνετο. Διατὶ εἰς τοὺς ἀναμένοντας καὶ μάλιστα εἰς τοὺς ἀγαπῶντας ἡ ὀλίγες αὐτὲς στιγμὲς ποῦ παρέρχονται, νὰ φαίνωνται χρόνος ὁλόκληρος; Ἡ ἀνυπομονησία τοῦ Ντιντῆ ὑπερέβη πᾶν ὅριον· σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ βηματίζῃ σπασμωδικὰ βυθισμένος σὲ μελαγχολικὲς σκέψεις ἡ ὁποῖες περιστρέφοντο πάντα σ'τὴ βραδύτητα τῆς Λίνας: Τί νὰ συμβαίνει ἄραγε; πῶς δὲν ἦλθεν ἀκόμη; μήπως τῆς συνέβη κανένα κακὸ; μήπως μὲ ἠπάτησε; μπά, δὲν μοῦ χωράει σ'τὸ κεφάλι αὐτὸ, γιατὶ ἐγὼ δὲν τῆς ζήτησα συνέντευξι, ἐπειδὴ εἶχα βαρεθῆ πλέον ζητῶντας τοιαύτην, μόνη της μοῦ παρέσχε τὴν περιπόθητη αὐτὴ εὐτυχίαν τὸ νὰ τὴν γνωρίσω ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Κι' ἐνῶ ἀπορροφημένος ἀπὸ τῆς σκέψεις αὐτὲς ἐβημάτιζε παραπαίων, μιὰ ἄμαξα, ἔξαφνα τρέχουσα ἀπό ρυτῆροςδιῆλθε τόσον πλησίον του ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ τὸν θρυμματίσῃ. Ἀπὸ τῆς φωνὲς καὶ τῆς βλασφημίες ποῦ ἔκαμε ὁ ἀμαξηλάτης, ἕνα χαριτωμένο κεφαλάκι μὲ δυὸ τεραστίους καὶ ἐλκιστικοὺς μαγνήτας στό πρόσωπό του, ὠοὰνθεσπεσίας, κούκλας ἐπρόβαλλε χαριέντως ἀπὸ τὴν θυρίδα τῆς ἁμάξης.

Ἀμέσως ὁ Ντιντῆς ἀνανήψας ἀπὸ τὴν ἀφηρημάδα του ἄρχισε νὰ φωνάζει μὲ μιὰ χαρὰ ἀφάνταστη Λίνα. Λίνα, τρέχων ὄπισθεν τῆς ἁμάξης. Ἡ Λίνα, διότι πράγματι αὐτὴ ἦτο μέσα διέταξε τὸν ἀμαξηλάτη νὰ σταματήσῃ Ὁ Ντιντῆς ἔφθασε ἀσθμαίνων πρὸ τῆς θυρίδος καὶ ἐστάθη μπρὸς σ' αὐτὴν σὰν ἀπολιθωμένος, καὶ ὅταν ἡ Λίνα τοῦ ἐπρότεινε τὸ ἀφρόπλαστον χεράκι της γιὰ νὰ κατέλθῃ ἐκ τῆς ἁμάξης, τότε οὗτος συνῆλθε. Ἀφοῦ ἔδωσε κατόπιν ἡ Λίνα τὰς δεούσας ὁδηγίας σ'τὸν ἀμαξηλάτην, ἐκρεμάσθη ὁλόκληρη σ' τό βραχίονα τοῦ Ντιντῆ κι' ἄρχισαν νὰ διασχίζουν κατὰ μῆκος τὸ δρομᾶκο τῆς Φαληρικῆς ἀκτῆς, χωρὶς νὰ προφέρουν λέξιν ρίπτοντες μόνον λαθραία βλέμματα ὁ ἕνας 'στον ἄλλον.

Πρώτη ἔλυσε τὴ σιωπὴ ἡ Λίνα.

— Καθήμεθα Ντιντῆ, σὲ παρακαλῶ, γιατὶ εἶμαι σὰν κουρασμένη, τὰ πόδια μου τρέμουν, σὰν νὰ ἔχω τώρα σηκωθῆ ἀπὸ δίμηνο ἀρρώστια.

— Ὅπως θέλετε Λίνα· ποῦ προτιμᾶς;

— Νὰ ἐδῶ δὰ σ'τὰ βραχάκια.

Καὶ κάθησαν στρέφοντες πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἔδυε ὁ ἥλιος ὅστις ἄρχισε νὰ σκεπάζῃ τὴ γύρω φύση μ' ἕνα ὡραιότατο μενεξεδένιο πέπλο. Λαβὼν θάρρος ὁ Ντιντῆς ἀπὸ τῆς μεμονομένες ἐρωτήσεις, τῆς Λίνας ἄρχισε νά τῆς λέῃ μέ πόνο:

— Ἔπρεπε Λίνα μου, νὰ φθάσω σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, καὶ ἔπρεπε νὰ πιῶ μέχρι τρυγὸς τὸ ποτῆρι τοῦ πόνου καὶ κατόπιν νὰ μοῦ χαρίσῃς τὴν ἀγάπη σου; ἢ ἤθελες νὰ δοκιμάσῃς ἂν αὕτη εἶναι σταθερὴ ἢ ψευδὴς.

— Ὄχι Ντιντῆ ὄχι! οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο συνέβη.

— Ἀλλά τότε;

— Ἁπλούσταια γιατὶ δὲν σ' ἀγαποῦσα, γιατὶ δὲν αἰσθανόμουν οὐδὲ τὴν παραμικρὴ νύξι στὴ καρδιὰ μου γιὰ σένα, δὲν εἶν' ἀρκετὸς ὁ λόγος αὐτὸς; εἶναι λίγο πικρὸς, ἀλλὰ ἀληθινὸς.

— Καὶ τώρα Λίνα μετέβαλες σκέψι δὲν εἶνε ἀλήθεια αὐτὸ;

— Ὄχι. Ἡ ἀγάπη δυστυχῶς δὲν ἐπιβάλλεται Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι προσπαθῶ νὰ βιάσω κἄπως τὸν ἑαυτὸν, νὰ βιάσω τὴν καρδιὰ μου γιὰ νὰ αἰσθανθῆ κἄτι γιὰ σένα, κι' ἔλαβα ἀφορμὴ ἀπὸ τὴ μεγάλη σου ἐπιμονὴ, ἔλαβα ἀφορμὴν ἀπὸ τὸ θάρρος σου, ποῦ δὲν ἀπελπίσθηκες κοντόλου ἀπὸ τῆς ἐπανειλημμένες ἀποκρούσεις μου ἀλλὰ ἐξηκολούθεις νὰ μ' ἀγαπᾶς μὲ μεγαλείτερη ζέσι μὲ μεγαλείτερη ἀπὸ πρῶτα θέρμη.

— Ὥστε;

— Ὥστε ὅλα αὐτὰ τὰ ἐλατήρια συνέτειναν εἰς τὸ ν' ἀρχίσω νὰ συμπαθῶ κἄπως πρὸς σὲ.

— Ὦ! τί εὐτυχία τί εὐτυχία τί χαρά. Κι' ἀπὸ μεγάλη εὐχαρίστιση ἁρπάζει τὸ κρινόλευκο χεράκι τῆς Λίνας καὶ κολλᾶ ἐπανειλλημένως πάνω σ' αὐτὸ τὰ διάπυρα χείλη του.

— Ὦ! Λίνα μου. Λίνα μου ἀληθείας ἄρχισες νὰ ἔχῃς γιὰ μένα ἔστω καί μιὰ μικρὴ συμπάθεια.

— Ναὶ, ναὶ Ντιντὴ καὶ ἡ συμπαθειὰ μου αὐτὴ ἀπὸ σένα θὰ ἐξαρτηθῆ νὰ μεταβληθῆ σὲ ἀγάπη, σὲ λατρεία σὲ ἀφωσίωσι· ἐὰν ἐννοεῖται δείξῃς σὲ μένα πραγματικὰ δείγματα τῆς ἀληθινῆς σου ἀγάπης ποῦ ἔχεις γιὰ μένα.

— Λέγε Λίνα μου τί θέλεις νὰ κάμω, μὲ τί τρόπο θέλεις νὰ σοῦ φανερώσω ὅτι ἐκεῖνο ποῦ γιὰ σένα αἰσθάνομαι μέσα στὴν ἄδολη καρδιὰ μου εἶναι ἀγάπη ἀληθινὴ αἴσθημα ἁγνὸ, λατρεία εἰλικρινὴς.

— Ἄκουσε λοιπὸν Ντιντῆ: (Ἀκολουθεῖ)

τασία ἐξιδανικεύει!

Ἡ θύμησι μ' αἰθέρια φτερουγίζει στὸ μαγικὸ αὐτὸ περιβάλλο καί λούζεται σὲ πέλαγα ἀφάνταστης ἡδονῆς καὶ εὐτυχίας!!

Γλυκοχάραγμα! Τί ὑπέροχη στιγμὴ!

Πῶς θὰ ἤθελα πάντα σέ τέτοιο περιβάλλον νὰ ζῶ, πλάττοντας μὲ τὴ φαντασία μου ἕνα ἰδανικὸ κι' αἰθέριο δικὸ μου κόσμο, ποῦ μόνο μὲ τὸ μεθυστικὸ τῶν λουλουδιῶν τῆς ἄνοιξης μῦρο σὰν τὰ πουλάκια νὰζῶ καὶ μὲ τὸ παρήγορο τῆς χαραυγῆς χαμόγελο!!

Δεμὶρ-Ἰσσὰρ ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΛΟΥΔΗΣ

✻ ΣΟΝΝΕΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ✻

I

Ἔκλαψα.... ἔκλαψα πολύ, ἕνα μικρὸ λουλοῦδι
σὰν εἶδα νὰ μαραίνεται στὸν ὕπνο μου θλιμμένο·
πικρὰ τὸ γλυκοχάραμμα μ' εὐρῆκε χθὲς κλαμένο,
τὴν ἀγρυπνιά μου ξύπνησε τ' αὐγερινὸ τραγοῦδι.

Τὸ δάκρυ τὸ καλοκαιρνό, μοῦ λένε μὲ συμπόνι,
ξεραίνεται πιὸ γρήγορα κ' ἀπ' τὴ δροσιὰ στὰ φύλλα.
Ὅσο κι' ἄν εἶν' ἀγαπητὰ τὰ λόγια τους καὶ φίλα
χύνουν φαρμάκι πιὸ πικρὸ στὰ λίγα μου τὰ χρόνια!

Θέλω νὰ κλάψω.....θέλω, ναί! Ποιὸς ὅταν ἀγαπήσῃ!
τῆς λησμονιᾶς; τὰ κάτεργα ποτὲ του θὰ ποθήσῃ;
Ἡ ψεύτης ὅποιος τὰ ζητεῖ, ἡ μέσα στὴν καρδιὰ
τὸν ἔρωτα δὲν ἔννοιωσε ποτὲ στ' ἀληθινά του!

Θὰ σὲ θυμᾶμαι πάντοτε, θλιμμένο μου λουλοῦδι,
καὶ κλαίγοντας θὰ ξαναζῶ μέσ' στὸ παληὸ τραγοῦδι.

II

Ἄχ! Ἂν μποροῦσ' ἀγάπη μου, σφιχτὰ νὰ σὲ φιλήσω,
τὸ αἷμα ποῦ τὰ στήθεια πονεῖ νὰ καταπιῶ,
κ' αἷμα 'οἰκό μου καθαρὸ κι' ἀγνὸ νὰ σοῦ χαρίσω
δαγκώνοντας τὰ χείλια σου μ' ἐρωτικὸ σπασμό!....

Ἄχ! Ἂν μποροῦσα νἄκλεβα μεσ' στὴ γλυκειὰ πνοή
τὸν πόνο σου ποῦ τυραννεῖ, ποῦ πνίγει φθονερά
τ' ἀσθενικὰ τὰ στήθεια σου, κι' ἀπὸ τὴν ὕπαρξί
τὸ μυστικὸ σαράκι της νὰ σοῦπερνα κρυφά.....

Πόσο θὲ νάμουν εὐτυχὴς!... Θὲ νάπεφτα μπρος
τὸ δάκρυ σου ποῦ θἄχυνες γιὰ μένα νὰ θωρῆται
πνιγμένο μέσ' στοῦ λυτρωμοῦ τὴ μυστικὴ χαρά
πνιγμένο μέσ' στοῦ λυτρωμοῦ τὴ μυστικὴ χαρά

Ἄχ! Ἂν μποροῦσ' ἀγάπη μου σφιχτὰ νὰ σὲ φιλήσω,
μ' ἕνα φιλὶ νὰ σοῦ κλέβα τὸν κρύφιο σου καῦμό
κι' ἄ; ἤξερα πῶς θἄτανε γιὰ μένα φονικό!

Ἀθῆναι

ΠΑΝ. Κ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἄτασαι σχεδὸν αἱ γυναῖκες συγχέουν τὴν αἰσθηματικότητα μετὰ τῶν αἰσθημάτων.